

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **M. R.,** zastoupená JUDr. Monikou Čírtkovou, advokátkou se sídlem Politických vězňů 44, Kolín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti oznámení žalované ze dne 6. 4. 2018, č. j. X, a sdělení žalované ze dne 25. 5. 2018, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2018, č. j. 43 Ad 3/2018 – 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Monice Čírtkové, advokátce se sídlem Politických vězňů 44, Kolín, **se** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyni bylo doručeno v záhlaví uvedené oznámení žalované ze dne 6. 4. 2018 (dále jen „oznámení“) o provádění srážek ze starobního důchodu na základě usnesení Okresního soudu v Nymburce ze dne 3. 4. 2018, č. j. 21 E 11/2018-20, dle kterého měla být prováděna srážka z důchodu žalobkyně ve výši 1074 Kč až do úhrady celé pohledávky s příslušenstvím ve prospěch oprávněného Ministerstva vnitra. Podáním označeným jako odvolání žalobkyně namítala nesprávně stanovenou výši srážek ze starobního důchodu,

neboť dle žalobkyně pohledávka oprávněného nebyla přednostní. Navíc nebyla zohledněna skutečnost, že sama ze svého důchodu vyživuje syna. Usnesení o provádění srážek jí nebylo řádně doručeno, do té doby tak srážky z důchodu nemohou být prováděny.

[2] Žalovaná reagovala v záhlaví uvedeným sdělením ze dne 25. 5. 2018 (dále jen „sdělení“) tak, že popsala, na jakém základě byla žalobkyni spočítána výše srážky z důchodu a proč nelze jejího syna považovat za vyživovanou osobu. Žalovaná dále uvedla, že jako plátce důchodu nemá oprávnění ani možnost přezkoumávat správnost a zákonnost nařízených výkonů rozhodnutí či srážky měnit nebo zastavit, v případě pochybností proto žalobkyni odkázala na orgán vydávající usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí.

[3] Proti oznámení a sdělení žalované, jakož i proti jejímu postupu při provádění srážek, podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Praze v záhlaví označeným usnesením (dále jen „krajský soud“ a „napadené usnesení“) odmítl. Soud z jejího obsahu dovodil, že žalobkyně brojila nejen proti samotnému oznámení, ale domáhala se i toho, aby soud uložil žalované vrátit všechny provedené srážky ze starobního důchodu, a proto návrh mohl představovat jak žalobu proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s“), tak i žalobu na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 a násl. s. ř. s. Soud žalobkyni nevyzýval k odstranění této nejasnosti, neboť dospěl k závěru, že žalobu není možné věcně projednat a je nutné ji jako celek odmítnout. Žalobkyně totiž nenapadala rozhodnutí žalované o jejím zákonném nároku na starobní důchod, nýbrž brojila proti *oznámení* o srážkách z důchodu, které je svou povahou obdobné oznámení o jeho výplatě. Judikatura Nejvyššího správního soudu konstatovala, že taková oznámení nejsou rozhodnutím o zákonných nárocích ve věcech důchodového pojištění. Žalobkyni nevzniklo veřejné subjektivní právo na to, aby o jejím podání označeném jako odvolání bylo rozhodnuto. Krajský soud proto dospěl k závěru, že napadené oznámení ani sdělení nesplňují znaky rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť z hlediska své formy i obsahu nepředstavují rozhodnutí, kterým by bylo autoritativně rozhodnuto o právech či povinnostech žalobkyně. Žalobu odmítl s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.

[4] V části návrhu odpovídající spíše žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu napadající postup žalované při provádění srážek ze starobního důchodu žalobkyně, krajský soud posuzoval, zda jsou splněny podmínky řízení, především zda je dána pravomoc žalobu projednat. Žalovaná při provádění srážek postupovala podle zákonných ustanovení upravujících výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy dle § 276 – § 302 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), a byla tak ve stejném postavení jako jakýkoliv jiný plátce mzdy provádějící srážky, který je povinen rozhodnutí vykonávacího soudu respektovat a řídit se jím (§ 282 a § 283 ve spojení s § 299 odst. 1 o. s. ř.). Z usnesení zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2008, č. j. Konf 15/2007 - 13, sice vyplývá, že příslušný k vydání rozhodnutí ve věci úpravy exekučních srážek ze starobního důchodu je soud ve správním soudnictví, v aktuálním případě však žalobkyně brojí přímo proti postupu žalované při provádění srážek ze starobního důchodu, nikoliv proti usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, a předmětem výkonu rozhodnutí je dle tvrzení žalobkyně pohledávka představující náhradu nákladů řízení vzniklých z občanského soudního řízení. Závěr konfliktního senátu tak krajský soud nemohl vztáhnout na projednávanou věc, neboť byl vysloven za odlišných skutkových

okolností. Žalobu v této části proto odmítl pro nedostatek pravomoci dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

II. Kasační stížnost

[5] Proti napadenému usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), c), d) a e) s. ř. s., namítá tedy nesprávné právní posouzení soudem, zmatečnost řízení před soudem, nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

[6] Dle stěžovatelky krajský soud nesprávně posoudil právní otázku povahy oznámení a sdělení žalované, jestliže dospěl k závěru, že nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Právě oznámením žalované mělo být rozhodnuto o výši exekučních srážek ze starobního důchodu stěžovatelky, a proto se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., což dle stěžovatelky dokládá i judikatura Nejvyššího správního soudu, Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. Sdělením poté žalovaná potvrdila své předchozí rozhodnutí o určení výše starobního důchodu stěžovatelky, čímž závazně rozhodla o jejích právech a povinnostech. Sdělení je z toho důvodu taktéž rozhodnutím. Stěžovatelka je přesvědčena, že výpočet částky, která podléhá srážkám z jejího starobního důchodu, je pouze věcí žalované a žádným jiným úkonem jiného orgánu veřejné moci nebylo o této výši rozhodnuto. Srovnání s oznámením o výplatě důchodu není dle stěžovatelky správné, neboť oznámení o výplatě důchodu v sobě neobsahuje výrok rozhodnutí o výši exekučních srážek, jak je tomu v případě stěžovatelky. Žalovaná jednala také v rozporu se zásadou zákonnosti, neboť napadená rozhodnutí správního orgánu neměla všechny náležitosti vyžadované zákonem, rozhodnutí jsou proto nicotná.

[7] Stěžovatelka svou žalobou nebrojila proti výkonu rozhodnutí, nýbrž proti nesprávně stanovené výši exekučních srážek žalovanou. Právě žalovaná je správním orgánem v případě stanovení výše srážek a je správcem veřejných peněz, ze kterých se vyplácí dávky důchodového zabezpečení, a to i v průběhu vykonávacího řízení před soudem. Není tedy pravdou, že by byla pouze v postavení plátce mzdy, který plní povinnosti dle usnesení soudu, jak tvrdí krajský soud. Žalovaná představuje orgán moci veřejné, který rozhoduje o právech a povinnostech příjemců dávek z důchodového pojištění v oblasti veřejné správy z veřejných peněz jí svěřených a je povinna postupovat podle správního řádu a také rozhodnout o jejím odvolání. Dle stěžovatelky totiž občanský soudní řád ani zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) neumožňují přezkum nesprávně stanovené výše exekučních srážek žalovanou v civilním soudnictví. Stěžovatelka je toho názoru, že usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 15/2007 - 13 na její případ plně dopadá, neboť se také jednalo o nesprávně stanovenou výši srážek ze starobního důchodu.

[8] Stěžovatelka dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného usnesení krajského soudu, který nevypořádal všechny její argumenty. Krajský soud ignoroval rozhodná tvrzení, důkazní návrhy a právní argumentaci stěžovatelky, a proto stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby zopakoval a popřípadě doplnil dokazování o důkazní návrhy, které uplatnila již v řízení před krajským soudem (obsahem citované judikatury a rozvrhem práce krajského soudu).

[9] Stěžovatelka dále namítá zmatečnost řízení před krajským soudem, jestliže o jejím návrhu rozhodoval jiný než specializovaný senát, který měl o žalobě správně rozhodnout. Tím došlo k porušení jejího základního práva na zákonného soudce a soud a dalších základních ústavně garantovaných práv. Odmítnutím žaloby bylo porušeno právo stěžovatelky na účinné opravné prostředky dle čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, avšak odlišnému správnímu soudu a soudcům, než těm, kteří rozhodovali o napadeném usnesení.

[10] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti rovněž požádala o přiznání odkladného účinku, neboť provádění srážek ze starobního důchodu by pro ni znamenalo nepoměrně větší újmu než pro jiné osoby a není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti stěžovatelky v soudem poskytnuté lhůtě nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátkou.

[13] Stěžovatelka proti usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu brojí kasační stížností dle § 103 odst. 1 písm. a), c), d) a e) s. ř. s., v případě odmítnutí návrhu krajským soudem lze však účinně namítat pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 9 Ads 262/2017 - 19, nebo ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 As 124/2013 - 39 a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, dostupné, stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zde uvedená, na www.nssoud.cz). Soud se zabývá toliko zákonností odmítnutí návrhu stěžovatelky, a to v rozsahu jí vznesených stížnostních námitek, případně (s ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s.) zkoumá nad jejich rámec z úřední povinnosti i důvody pro zmatečnost řízení před soudem, jež vyústilo v rozhodnutí o odmítnutí návrhu, dále vadami tohoto soudního řízení, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci a případnou nepřezkoumatelností rozhodnutí krajského soudu. Nesprávné posouzení právní otázky dle § 103 odst. 1 písm. e) – tedy nezákonnost – spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena.

[14] Stěžejní otázkou řízení o kasační stížnosti stěžovatelky je, zda byly dány podmínky pro odmítnutí její žaloby krajským soudem. Ten posoudil návrh žalobkyně jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a dále s. ř. s., pokud žalobkyně brojila proti oznámení o srážkách a sdělení žalované, a v části návrhu, ve kterém žalobkyně žádala krajský soud o uložení povinnosti žalované vrátit provedené srážky, jej vnímal jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu dle § 82 a dále s. ř. s. V obou

těchto případech návrh odmítl, a to dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. v části návrhu, na který bylo nahlíženo jako na žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, a dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v části návrhu, který by představoval žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud postupoval ve svých úvahách zcela správně a svůj závěr, proč návrh jako celek odmítl, logicky a kvalitně odůvodnil. Není proto důvod se od napadeného usnesení argumentačně odchýlit, a proto Nejvyšší správní soud pouze shrne stěžejní argumentaci a vypořádá stručně kasační námitky.

[15] V části žaloby napadající oznámení o srážkách a sdělení žalované je stěžovatelka toho názoru, že žalovaná svým oznámením rozhodla o výši exekučních srážek z jejího starobního důchodu (a svým sdělením takové oznámení aprobovala), a proto se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud však v napadeném usnesení zcela výstižně odůvodnil, proč se nejedná o rozhodnutí, a odkázal na přiléhavou judikaturu Nejvyššího správního soudu. U srážek z důchodu dle § 299 o. s. ř. je třeba si uvědomit, že žalovaná sama nerozhoduje o tom, zda ke srážkám přistoupí a v čí prospěch bude srážky provádět, nýbrž pouze naplňuje rozhodnutí jiného orgánu, který o exekuci rozhodl, zde obecného (civilního) soudu. Oznámení o výplatě důchodu není součástí výroku rozhodnutí, neboť žalovaná provádí srážky na základě usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, které jí bylo doručeno a kterým se musí ze zákona řídit (§ 282 a násl. o. s. ř.). Oznámení je pouze informativním sdělením žalované. Z hlediska formy i obsahu navíc oznámení ani sdělení nepředstavují rozhodnutí, kterým by bylo autoritativně rozhodováno o právech či povinnostech žalobkyně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2005, č. j. 3 Ads 15/2004 - 54, a ze dne 13. 12. 2006, č. j. 3 Ads 80/2006 - 49, nebo ze dne 20. 4. 2018, č. j. 3 Ads 135/2017 - 55 a další). Nejvyšší správní soud se v otázce posouzení povahy oznámení i sdělení žalované zcela ztotožňuje se závěrem krajského soudu, který návrh v této části žaloby odmítl.

[16] Krajský soud pak postupoval zcela správně, pokud zkoumal, zda měl pravomoc žalobu projednat v části návrhu odpovídající žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., když stěžovatelka brojila proti postupu žalované při provádění srážek. Dospěl však k závěru, že žalovaná v aktuálně projednávaném případě plní své povinnosti dle usnesení vykonávacího (civilního) soudu na základě občanského soudního řádu, a není tedy v postavení správního orgánu dle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Její postup proto nemůže být přezkoumán ve správním soudnictví. Napadnutelné jsou v případě zásahových žalob totiž pouze takové zásahy orgánů, které patří do působnosti veřejné správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2010, č. j. 7 Aps 1/2010 - 53).

[17] V rozporu s tím, jak na věc nahlíží stěžovatelka, na tento případ nedopadá závěr zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2008, č. j. Konf 15/2007 - 13, neboť se jedná po skutkové i právní stránce o zcela jinou situaci (žalobkyně v daném případě napadala exekuční příkaz na srážky z důchodu, nikoliv postup žalované při provádění srážek k uspokojení pohledávky představující náhradu nákladů řízení vzniklých v občanském soudním řízení; jelikož byla exekuce nařízena podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, finančním úřadem, věc spadala do pravomoci správního soudu). Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěrem krajského soudu o nedostatku jeho

pravomoci a v této souvislosti dále odkazuje na svou přiléhavou judikaturu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 Ads 106/2018 - 29 a ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Ads 39/2017 - 20).

[18] Stěžovatelka v kasační stížnosti vyslovila rovněž své přesvědčení ohledně nemožnosti domoci se nápravy nesprávně stanovených srážek dle o. s. ř. či exekučního řádu. Dle § 288 o. s. ř. však platí: „[P]*ožádá-li o to plátce mzdy, oprávněný nebo povinný, určí soud, jaká částka má být v příslušném výplatním období ze mzdy povinného sražena, a je-li více oprávněných, kolik z ní připadne na každého z nich.*“ Z tohoto ustanovení také plyne, proč soudní řád správní proti postupu žalované při provádění srážek neposkytuje žádnou právní ochranu a o žalobě proti postupu žalované nemůže věcně rozhodovat správní soud. Občanský soudní řád totiž umožňuje, aby povinný požádal (obecný, nikoli správní) soud o určení konkrétní sražené částky.

[19] K námitce stěžovatelky o nicotnosti oznámení a sdělení žalované z důvodu absence zákonných náležitostí rozhodnutí, Nejvyšší správní soud uvádí, že nicotnost může být prohlášena v zásadě kdykoliv, a soud je povinen přihlédnout k ní z úřední povinnosti dle § 109 odst. 3 s. ř. s. Za nicotný se považuje zejména akt, který trpí nedostatkem pravomoci či kompetence rozhodujícího správního orgánu, zásadními nedostatky projevu vůle, ukládá nemožné či protiprávní plnění apod. V projednávaném případě žalovaná oznámila provádění srážek ze starobního důchodu, které měla povinnost provádět na základě usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí. Následným sdělením vysvětlila, proč nemůže uznat jako oprávněné výtky, které stěžovatelka uvedla v podání označeném jako odvolání. Jak je vyloženo výše, takové oznámení a sdělení nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto ani nelze očekávat, že by splňovala jeho zákonné náležitosti. Z tohoto důvodu tedy nemohou být oznámení a sdělení žalované nicotná.

[20] Stěžovatelka rovněž navrhovala, aby Nejvyšší správní soud zopakoval, popřípadě provedl důkazy, které navrhla již v řízení před krajským soudem. V kasační stížnosti odkazovala na obsah usnesení zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2008, č. j. Konf 15/2007 - 13, a na rozvrh práce krajského soudu platný v době zahájení řízení o žalobě stěžovatelky (tedy od podání žaloby dne 2. 7. 2018). Obsahem rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se za situace, kdy tento soud všechna svá rozhodnutí uveřejňuje, důkaz neprovádí. Právní názor již jednou vyslovený musí být pozdějším rozhodnutím respektován, nebo musí být postupem podle § 17 s. ř. s. aktivován rozšířený senát. Stěžovatelce ovšem šlo o zohlednění právního názoru, na němž je jí odkazované rozhodnutí založeno, k čemuž se tento soud vyjádřil v odstavci [16] tohoto rozsudku. Rozvrh práce krajského soudu lze ověřit z veřejně dostupných zdrojů (viz níže).

[21] K námitce stěžovatelky, že o jejím návrhu měl rozhodovat specializovaný senát, Nejvyšší správní soud uvádí, že z rozvrhu práce platného od 1. 7. 2018 (dostupný z www.justice.cz) vyplývá, že senát 43, který rozhodoval o odmítnutí žaloby stěžovatelky, rozhoduje agendu zapsanou v rejstřících A, Ad, Af, Cd, Na, tedy i agendu Ad ve věcech důchodového zabezpečení. Dle bodu A rozvrhu práce upřesňujícího pravidla přidělování věcí na úseku správního soudnictví (str. 72) se „*věci zapsané v rejstříku Ad rozhodují v soudních odděleních č. 42, 43, 49, 51 a 54, ~~55, 57~~*“ (viz rozvrh práce krajského soudu ve znění změn účinných od 1. 7. 2018). Mezi soudní oddělení, která rozhodují o jednotlivých

agendách uvedených v bodě A, se věci rozdělí náhodným výběrem prostřednictvím algoritmu elektronického programu, specializované věci se však vždy přidělí do určeného soudního oddělení. Rozhoduje-li tutéž specializaci více soudních oddělení, rozdělí se mezi ně specializované věci náhodným výběrem prostřednictvím algoritmu elektronického programu až do výše podílu na rozhodovací činnosti těchto soudních oddělení. Návrh stěžovatelky *prima facie* spadal do agendy důchodového zabezpečení, oddělení č. 43 se jím proto mohlo zabývat. Nejvyšší správní soud neshledal námitku zmatečnosti řízení dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. kvůli nesprávnému přidělení návrhu senátu 43 důvodnou.

[22] O návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto bezprostředně po poučení účastníků řízení a učinění dalších nezbytných úkonů nutných pro rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodává, že stěžovatelka podala kasační stížnost místo k Nejvyššímu správnímu soudu ke krajskému soudu dne 5. 10. 2018. Krajský soud v souladu s § 106 odst. 5 s. ř. s. předal kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu dle § 106 odst. 5 s. ř. s. dne 10. 10. 2018.

[23] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. není dán. Krajský soud návrh stěžovatelky správně odmítl a v odůvodnění vyčerpávajícím způsobem vysvětlil, proč nemohl žalobu věcně projednat, přičemž odkázal na přiléhavou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr

[24] Kasační stížnost není důvodná, proto ji Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované dle § 60 odst. 2 s. ř. s. ve věci důchodového zabezpečení nelze přiznat právo na náhradu řízení.

[26] Stěžovatelce byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, č. j. 2 Ads 324/2018 - 14, ustanovena zástupkyní, JUDr. Monika Čírtková, advokátka se sídlem Politických vězňů 44, Kolín. Zástupkyně v řízení o kasační stížnosti neučinila za stěžovatelku žádný úkon, a to ani převzetí věci ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a tak jí nevznikl ani nárok na odměnu za zastupování. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se jí odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu